

Arrest

**nr. 184 605 van 29 maart 2017
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Gemeente MALLE, vertegenwoordigd door de Burgemeester.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 17 november 2016 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van 13 oktober 2016 tot niet-inaanmerkingneming van een aanvraag voor een machtiging tot verblijf (bijlagen 41*ter*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 december 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VAN ROSSEM, die verschijnt voor de verzoekende partijen.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 2 augustus 2016 dienen verzoeksters een aanvraag in om toelating tot verblijf op grond van de artikelen 10*bis* en 10*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 13 oktober 2016 neemt de burgemeester van Malle de beslissingen tot niet-inaanmerkingneming van een aanvraag voor een machtiging tot verblijf (bijlagen 41*ter*). Dit zijn de bestreden beslissingen, die als volgt worden gemotiveerd:

Ten aanzien van eerste verzoekster luidt de bestreden beslissing als volgt:

“Gelet op artikel 26/2, § 3, 3e lid, of artikel 26/2/1, § 2, 2e lid1, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

[...]

heeft zich op 02/08/2016 (= datum schrijven advocaat) bij het gemeentebestuur aangemeld om een verblijfsaanvraag in te dienen met toepassing van de artikelen 10bis en 10ter, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Deze aanvraag is niet in aanmerking genomen en is niet doorgestuurd naar de Minister of zijn gemachtigde op grond van het feit dat:

X de vreemdeling tot staving van zijn aanvraag niet alle bewijsstukken overlegt die aantonen dat hij voldoet aan de voorwaarden vastgesteld bij artikel 10jb/s van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, te weten:

'Betrokkene maakt geen deel uit van één van de categorieën zoals voorzien in artikel 10, §1ste⁴ tot /e van de wet van 15/12/1980: ze heeft de leeftijd van 24 jaar bereikt. Ze kan dus geen bewijzen voorleggen om aanspraak te maken te voldoen aan de leeftijdsvoorwaarde van artikel 10bis §2, dat verwijst naar artikel 10 §1,4^o van de wet '

□ uit de controle van de verblijfplaats waartoe de Burgemeester of zijn gemachtigde is overgegaan krachtens artikel 26/2/1, § 2, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, blijkt dat de vreemdeling niet op het grondgebied van de gemeente verblijft."

Ten aanzien van tweede verzoekster luidt de bestreden beslissing als volgt:

"Gelet op artikel 26/2, § 3, 3e lid, of artikel 26/2/1, § 2, 2e lid1, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

[...]

heeft zich op 02/08/2016 (= datum schrijven advocaat) bij het gemeentebestuur aangemeld om een verblijfsaanvraag in te dienen met toepassing van de artikelen 10bis en 10ter, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Deze aanvraag is niet in aanmerking genomen en is niet doorgestuurd naar de Minister of zijn gemachtigde op grond van het feit dat:

X de vreemdeling tot staving van zijn aanvraag niet alle bewijsstukken overlegt die aantonen dat hij voldoet aan de voorwaarden vastgesteld bij artikel 10bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, te weten:

'Betrokkene maakt geen deel uit van één van de categorieën zoals voorzien in artikel 10, §1ste⁴ tot 6 van de wet van 15/12/1980: ze heeft de leeftijd van 24 jaar bereikt. Ze kan dus geen bewijzen voorleggen om aanspraak te maken te voldoen aan de leeftijdsvoorwaarde van artikel 10bis §2, dat verwijst naar artikel 10 §1,4^o van de wet '

□ uit de controle van de verblijfplaats waartoe de Burgemeester of zijn gemachtigde is overgegaan krachtens artikel 26/2/1, § 2, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, blijkt dat de vreemdeling niet op het grondgebied van de gemeente verblijft."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voeren verzoeksters de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. Verderop in het middel, in wat een tweede onderdeel lijkt, voeren verzoeksters de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Het enig middel wordt uiteengezet als volgt:

"III.1. Eerste Middel: Schending van de motiveringsverplichting, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, rechtszekerheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel

Verzoeksters kregen een beslissing tot niet-inaanmerkingneming van een aanvraag voor een machtiging tot verblijf (bijlage 41ter).

Dat verzoeksters zich niet kunnen verzoenen met de motivering van deze beslissingen.

Reden van de beslissingen:

Bijlage 41ter:

Deze aanvraag is niet in aanmerking genomen op grond van het feit dat de vreemdeling tot staving van zijn aanvraag niet alle bewijsstukken overlegt die aantonen dat hij voldoet aan de voorwaarden vastgesteld bij artikel 10 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, te weten:

'betrokkene maakt geen deel uit van één van de categorieën zoals voorzien in artikel 10,§1,4° tot 7de van de wet van 15.12.1980: ze heeft de leeftijd van 24 jaar bereikt. Ze kan dus geen bewijzen voorleggen om aanspraak te maken te voldoen aan de leeftijdsvoorwaarde van artikel 10bis§2, dat verwijst naar artikel 10§1,4° van de wet'

Dat verzoeksters zich niet akkoord kunnen verklaren met de bestreden beslissingen. Bovendien schenden beide beslissingen alle beginselen van behoorlijk bestuur en art 8 van het EVRM.

a) Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

Als eerste schendt men het zorgvuldigheidsbeginsel!

A.M.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: "De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming."

Het is onbegrijpelijk dat de burgemeester van Malle de aanvraag van verzoeksters weigert naar de bevoegde diensten in Brussel op te sturen, omwille van gebrek aan de stavingstukken die gevoegd moesten worden voor de aanvraag o.b.v. artikel 10bis en 10ter. Verzoeksters dienden een aanvraag in op basis van art. 12bis!

De voorwaarden voor een aanvraag op basis van artikel 12bis zijn:

"Art. 12bis.[1 § 1.

In de volgende gevallen kan hij zijn aanvraag echter indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats :

3° indien hij zich bevindt in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het op grond van artikel 2 vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger en alle in § 2 bedoelde bewijzen overmaakt, evenals een bewijs van zijn identiteit;

Verzoeksters dienden hun aanvraag art 12 bis in op 25.07.2016(cfr stuk 3) en voegden daarbij de volgende stukken (zoals vermeld in de inventaris):

1. Nationale paspoorten van verzoeksters + aanvraag nieuw paspoort van T.
2. Verblijfstitel moeder van verzoeksters
3. Geboorteaktes verzoeksters
4. Geboorteakte moeder van verzoeksters
5. Arbeidsovereenkomst moeder van verzoeksters
6. Laatste loonfiches moeder van verzoeksters
7. Scholingsattesten/opleiding R. S.
8. Verhuurovereenkomst woning

Tot grote verbazing contacteerde de gemeente eerst verzoeksters om hen te melden dat het artikel niet zou overeenkomen met hun situatie. Vervolgens nam de raadsman van verzoeksters contact op met de gemeente op 29.09.2016 om hen uit te leggen dat de aanvraag naar de Dienst Regularisatie in Brussel moest worden verstuurd en niet naar Dienst Gezinshereniging. Dienst gezinshereniging zou immers aan de gemeente laten weten hebben dat ze een negatieve beslissing diende te geven aangezien verzoeksters meerderjarig waren. De gemeente stelde niet te weten wat gedaan.

Dat het totaal onredelijk is van verwerende partij om te stellen dat verzoeksters gezien hun meerderjarigheid niet in aanmerking komen voor de aanvraag o.b.v. artikel 10bis en 10ter gezien zij de leeftijd van 24 en 26 jaar hebben bereikt, wanneer uit de aanvraag zeer duidelijk blijkt dat de aanvraag die verzoeksters indienden op basis van artikel 12bis was, juist gezien hun meerderjarigheid.

Het is duidelijk dat men het dossier van verzoeksters niet grondig onderzocht en/of behandeld heeft! Indien men rekening gehouden had met ALLE elementen en stukken, diende men het dossier door te sturen naar de bevoegde diensten.

Verwerende partij dient het dossier grondig, individueel en zorgvuldig te onderzoeken!

Men faalt erin dit te doen!

Het is dan ook flagrant onredelijk van verwerende partij om dit dossier een beslissing tot niet-inaanmerkingneming te nemen voor een aanvraag op basis van artikel 10bis en 10ter.

Bovendien is het voor verzoeksters niet duidelijk waarom de gemeente 3 maanden gewacht heeft, om een beslissing tot niet-inaanmerkingneming te nemen.

Dat het dan ook een flagrante schending uitmaakt van het rechtszekerheidsbeginsel om de aanvraag van verzoeksters zo onzorgvuldig te behandelen!

Vervolgens schenden deze beslissingen het gelijkheidsbeginsel

Het gelijkheidsbeginsel houdt in dat een rechtsregel op gelijke wijze wordt toegepast op eenieder die in het toepassingsgebied ervan valt.

Verzoeksters voldoen volledig aan de voorwaarden, zoals ze gesteld zijn in de voornoemde wetsartikelen om een aanvraag in te dienen op basis van art. 12bis. Verzoeksters wensen hun verblijf te regulariseren en bij hun moeder te wonen.

Dat verzoeksters niet begrijpen waarom de burgemeester en het college van schepenen de aanvraag weigert door te sturen naar de bevoegde diensten, terwijl de dossiers van andere vreemdelingen, onder dezelfde omstandigheden, wel werden doorgestuurd en ten gronde behandeld werden.

Vervolgens schenden deze beslissingen eveneens het redelijkheidsbeginsel.

Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel: "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, maw wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld."

Verzoeksters dienden zich ruimschoots op voorhand aan om een aanvraag op basis van art 12bis in te dienen.

Zij volgden de geijkte procedure en legden de nodige documenten voor.

Dat het kennelijk onredelijk is van de burgemeester en het college van schepenen om de aanvraag niet-inaanmerking te nemen.

Meer nog, men behandelt de aanvraag van verzoeksters zelfs onder een ander wetsartikel dan het was ingediend en uitgelegd aan de telefoon!

Dit is flagrant onredelijk!

Bovendien schenden deze beslissingen eveneens het rechtszekerheidsbeginsel

Dit beginsel behelst:

- dat de burger in elke situatie het recht kan kennen dat op zijn zaak of handelen toepasselijk is*
- dat hij het vertrouwen kan hebben in medeburger of overheid dat dit recht zal gerespecteerd worden en bij gebreke hieraan door de rechterlijke macht kan afgedwongen worden*
- dat hij in alle redelijkheid door de toegankelijke kennis van het recht de uitspraak van de rechter kan voorspellen.*

Dat verzoeksters een aanvraag op basis van art 12bis indienden en hun aanvraag niet conform werd behandeld. Dat in de beslissingen zelfs geen enkele verwijzing wordt gemaakt naar het art waarop de aanvraag gebaseerd is en men daarentegen uitsluitend naar een ander artikel verwijst om de aanvraag te weigeren of niet in aanmerking te nemen.

Tenslotte schenden de beslissingen het motiveringsbeginsel

Dat de bestreden beslissingen onjuist zijn en bovendien foutief gemotiveerd!

Dat de beslissingen van verwerende partij ook onterecht werden genomen en zij voornamelijk de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29.07.1991 flagrant schenden.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Dat hier de motivering duidelijk gebrekkig is gezien het feit dat ze de aanvraag van verzoeksters die zij indienden op basis van art. 12bis VW, zij hebben gemotiveerd en behandeld als een aanvraag op basis van art 10bis en 10ter.

Dat de motivering dus niet afdoende en foutief blijkt.

Dit betekent dat de beslissingen meer dienen te zijn dan een louter abstracte en vormelijke stijlformule.

De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn.

De motivering van verwerende partij m.b.t. de aanvraag van verzoeksters draagt de beslissingen niet.

Dat verwerende partij bij het nemen van de beslissingen op dit punt dan ook in gebreke gebleven is en zij de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 heeft geschonden.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de raad voor vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

Maar de raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St. nr.101.624, 7 december 2001).

Dat de beslissingen t.a.v. verzoeksters, gelet op het voorgaande, de materiële motiveringsplicht flagrant schenden aangezien de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op grond van de feitelijke gegevens de situatie van verzoeksters niet correct heeft beoordeeld en onredelijk tot haar besluit gekomen is en bovendien geen rekening heeft gehouden met alle feitelijke gegevens in dit dossier.

Dat verzoeksters ook hun aanvraag indienden op basis van art. 12bis gezien hun meerderjarige leeftijd, wat nu net de motivering was van verwerende partij om de aanvraag niet in aanmerking te nemen op basis van art. 10bis en 10ter.

Dit blijkt duidelijk uit het feit dat de gemeente de aanvraag van verzoeksters heeft behandeld op basis van art. 10bis en 10ter terwijl zij heel duidelijk een aanvraag op basis van art. 12bis indienden, dit blijkt ook uit de hoofdding die werd gebruikt op deze aanvraag:

**‘VERZOEKSCHRIFT HOUDENDE AANVRAAG TOT MACHTIGING VOOR
EEN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN DOOR EEN
VREEMDELING: art. 12bis van de vreemdelingenwet’**

Dat, gelet op het voorgaande, verzoeksters dan ook de vernietiging vragen van de bestreden beslissingen.

b) schending van artikel 8 van het EVRM

Dat bovendien verzoeksters menen dat de beslissing een inbreuk uitmaakt op grond van artikel 8 van het EVRM.

Uit de bestreden beslissingen van verzoeksters blijkt op geen enkele manier dat de gemeente of de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, rekening heeft gehouden met het feit dat de moeder van verzoeksters legaal verblijf heeft in België.

Dienen verzoeksters hun moeder achter te laten en terug te keren naar Suriname?!

Dit is onmogelijk! Minstens maakt dit een schending uit van art 8 van het EVRM!

Volgens rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van Mens is de verwijdering van een persoon uit het land waar zijn gezinsleden wonen, echter niet steeds te rijmen met de bescherming van een (bestaand) gezinsleven (zie G. MAES, “vreemdelingen zonder legaal verblijf met Belgische kinderen: uitzetting van onderdanen of beschermd gezinsleven als hefboom voor regelmatig verblijf”, T.Vreemd. 2005, 332). De feitelijke situatie van het gezin zal het voorwerp uitmaken van een concreet onderzoek en er zal rekening moeten gehouden worden met het proportionaliteitsprincipe (L.WALLEYN, “ recente rechtspraak over ouders van Belgische kinderen in onregelmatig verblijf”, T.Vreemd 2006,403).

Artikel 8 lid 1 EVRM waarborgt het recht op eerbiediging van privéleven, familie- en gezinsleven. Art. 8 lid 2 EVRM geeft aan dat inmenging door overheden op dit gezinsleven onder bepaalde voorwaarden is toegestaan. Artikel 8 EVRM is gebaseerd op art. 12 van het UVRM. Hierin staat het volgende:

“Niemand zal onderworpen worden aan willekeurige inmenging in zijn persoonlijke aangelegenheden, in zijn gezin, zijn thuis of zijn briefwisseling, noch aan enige aantasting van zijn eer of goede naam. Tegen een dergelijke inmenging of aantasting heeft een ieder recht op bescherming door de wet.”

Artikel 8 van het EVRM luidt:

Lid 1

Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Lid 2

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan ‘ipso jure’ ontstaan.

Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat. Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven.

Voorts vereist artikel 8 lid 2 van het EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een ‘pressing social need’.

Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging en proportionaliteitstoets plaatsvinden tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling.

Indien men hier een belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat, individuele belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen.

Hun integratie, hun langdurig verblijf, het feit dat verzoeksters in België school hebben gelopen en het feit dat verzoeksters nooit enige strafbare feiten hebben gepleegd, wegen zwaarder door.

Er is immers geenszins sprake van een eventueel gevaar voor de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn. Noch is er sprake van wanordelijkheden en strafbare feiten of

vormen zij een gevaar voor de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Bijgevolg dient hun recht op een gezinsleven gerespecteerd te worden!

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders.

Zolang er geen dergelijke hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Dat er in hoofde van verzoeksters wel degelijk sprake is van hinderpalen die de terugkeer bemoeilijken!

Dat zij een duurzaam gezinsleven onderhouden met hun moeder en samen een effectieve gezinscel vormen.

Hoe kunnen zij een normaal en effectief gezinsleven onderhouden, als verzoeksters terug dienen te keren naar Suriname en hun moeder achterblijft in België?!

Dat de beslissingen van de gemeente niet redelijk te verantwoorden zijn met artikel 8 van het EVRM dat het recht op een privé en gezinsleven waarborgt.

Dat de afweging van de redenen niet op een grondige en evenwichtige wijze werd gedaan, meer nog zelfs in strijd met de Europese regelgeving.

Dat de Raad van State zich hier bovendien reeds over uitsprak in arrest nr. 2010.029 van 22.12.2010:

“Overwegende dat artikel 8 van het EVRM niet van openbare orde is doch als hogere norm boven de Vreemdelingenwet staat; dat de algemene stelling in het bestreden arrest dat een ‘rechtmatige’ toepassing van de Vreemdelingenwet geen schending van artikel 8 van het EVRM kan uitmaken, niet volstaat; dat de toepassing van de Vreemdelingenwet bij het nemen van de bestreden beslissingen, zeker wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten, aan de voorwaarden van art 8 van het EVRM moet worden getoetst; dat uit de overwegingen van het bestreden arrest niet blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is nagegaan of de verwerende partij in haar beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM heeft voldaan, met name wat betreft de noodzaak in een democratische samenleving van inmenging in het gezinsleven van de verzoekende partijen en hun zoon anderzijds; dat het niet volstaat daartoe te stellen dat de verzoekende partijen zich door hun zoon kunnen laten vergezellen en dat noch de formele motiveringsplicht noch artikel 8 van het EVRM een nadere motiveringsplicht omvatten; dat de verwijzing naar de mogelijkheid om zich door de zoon te laten vergezellen immers geen onderzoek naar de noodzaak van de inmenging in het gezinsleven door een verwijdering aantoont; dat het tweede middel in die mate gegrond is.”

De bestreden beslissingen dienen vernietigd te worden, aangezien verwerende partij geen enkele afweging heeft gemaakt mbt het gezinsleven van verzoeksters!

Het is voor dit gezin zeer moeilijk, quasi onmogelijk om in Suriname een gezinsleven te hebben!

Dat verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt door hier geen rekening mee te houden in de bestreden beslissingen.

Verwerende partij dient rekening te houden met ALLE aangehaalde elementen en stukken en het geheel van elementen!

Bovendien is het voor verzoeksters niet duidelijk WAAROM hier geen rekening mee is gehouden in de bestreden beslissingen? Dat dit een schending uitmaakt van de motiveringsplicht.

Dat uit het voorgaande zeer duidelijk blijkt dat een eventuele terugkeer of een terugbrenging een schending zou uitmaken van art 8 van het EVRM!

Dit gezin mag niet uit elkaar gehaald worden!

Uit de bestreden beslissingen blijkt echter op geen enkele wijze dat men hier enige rekening mee heeft gehouden of een afweging heeft gemaakt in het dossier van verzoeksters.

Dat de bestreden beslissingen dan ook vernietigd dienen te worden.

Dat verzoeksters erop willen wijzen dat alle elementen in het dossier van verzoeksters in hun geheel onderzocht moeten worden.”

1.2. Uit de lezing van de bestreden beslissingen blijkt dat deze steunen op het determinerend motief dat verzoeksters niet behoren tot een van de categorieën, zoals voorzien in artikel 10, §1, 4° tot 7°, van de vreemdelingenwet.

Artikel 10, §1, van de vreemdelingenwet, zoals van kracht op het ogenblik van de bestreden beslissingen, bepaalt als volgt:

“§ 1 Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven:

1° de vreemdeling wiens recht op verblijf erkend wordt door een internationaal verdrag, door een wet of door een koninklijk besluit;

2° de vreemdeling die de door het Wetboek van de Belgische nationaliteit voorziene voorwaarden om de Belgische nationaliteit te herkrijgen vervult, zonder dat vereist is dat hij zijn hoofdverblijfplaats al sedert minstens twaalf maanden in België heeft, noch dat hij een verklaring met het oog op het herkrijgen van de Belgische nationaliteit moet doen;

3° de vrouw die de Belgische nationaliteit verloren heeft door haar huwelijk of ingevolge het verwerven van een vreemde nationaliteit door haar echtgenoot;

4° de volgende familieleden van een vreemdeling [die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen.](1) Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben. Deze voorwaarden met betrekking tot de aard van het verblijf en de duur van het verblijf zijn niet van toepassing indien het familieleden betreft van een vreemdeling die overeenkomstig artikel 49, § 1, tweede of derde lid, of artikel 49/2, §§ 2 of 3, als begunstigde van een internationale beschermingsstatus tot een verblijf in het Rijk is toegelaten :

– de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam;

– hun kinderen, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn;

– de kinderen van de vreemdeling die vervoegd wordt, van diens echtgenoot of van de geregistreerde partner bedoeld in het eerste streepje, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en de kinderen ten laste zijn van hem of diens echtgenoot of deze geregistreerde partner en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

5° de vreemdeling die door middel van een wettelijk geregistreerd partnerschap verbonden is met een vreemdeling [die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen.](1) evenals de kinderen van deze partner, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn, voor zover hij over het recht van bewaring beschikt en de kinderen te zijnen laste zijn en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben. Deze voorwaarden met betrekking tot de aard van het verblijf en de duur van het verblijf zijn niet van toepassing indien het familieleden betreft van een vreemdeling die overeenkomstig artikel 49, § 1, tweede of derde lid, of artikel 49/2, §§ 2 of 3, als begunstigde van een internationale beschermingsstatus tot een verblijf in het Rijk is toegelaten.

De in het eerste lid vermelde partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond:

– indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken op legale wijze in België of een ander land te hebben samengewoond;

– ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhouden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

– ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;

b) met elkaar komen samenleven;

c) beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar;

d) ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon;

e) geen personen zijn bedoeld in artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek;

f) ten aanzien van geen van beiden is een definitieve beslissing genomen tot weigering van de voltrekking van het huwelijk op basis van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek. (2)

De minimumleeftijd van de partners wordt teruggebracht tot achttien jaar, wanneer zij het bewijs leveren dat zij, vóór de aankomst van de vreemdeling die vervoegd wordt in het Rijk, reeds ten minste een jaar samengewoond hebben;

6° het alleenstaand gehandicapt kind dat ouder is dan achttien jaar, van een vreemdeling die toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of gemachtigd is om er zich te vestigen, of van zijn echtgenoot of van zijn partner zoals bedoeld in punt 4° of 5°, voorzover het kind een attest overlegt dat uitgaat van een door de Belgische diplomatieke of consulaire post erkende arts dat aantoonde dat het omwille van zijn handicap niet in zijn eigen behoeften kan voorzien. Die voorwaarde met betrekking tot de aard van het verblijf is niet van toepassing indien het een alleenstaand gehandicapt kind dat ouder is dan achttien jaar betreft van een vreemdeling die overeenkomstig artikel 49, § 1, tweede of derde lid, of artikel 49/2, §§ 2 of 3, als begunstigde van een internationale beschermingsstatus tot een verblijf in het Rijk is toegelaten;

7° de ouders van een vreemdeling die erkend werd als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of die de subsidiaire bescherming geniet, voor zover zij met hem komen samenleven en op voorwaarde dat hij jonger is dan achttien jaar en het Rijk binnengekomen is zonder begeleiding van een krachtens de wet verantwoordelijke meerderjarige vreemdeling en vervolgens niet daadwerkelijk onder de hoede van een dergelijke persoon gestaan heeft, of zonder begeleiding werd achtergelaten nadat hij het Rijk is binnengekomen.

Het eerste lid, 4°, is niet van toepassing op de echtgenoot van een polygame vreemdeling, indien een andere echtgenoot van die persoon reeds in het Rijk verblijft.

De Koning bepaalt bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de gevallen waarbij een partnerschap, dat geregistreerd werd op basis van een vreemde wet, moet beschouwd worden als gelijkwaardig met een huwelijk in België.

De bepalingen met betrekking tot de kinderen zijn van toepassing, tenzij een internationaal verdrag, dat België bindt, meer voordelige bepalingen bevat."

Verzoeksters beroepen zich tevens op artikel 12bis, §1, 3°, van de vreemdelingenwet. Dit bepaalt:

"§ 1

De vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, moet zijn aanvraag indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland.

In de volgende gevallen kan hij zijn aanvraag echter indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats:

[...]

3° indien hij zich bevindt in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het op grond van artikel 2 vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger en alle in § 2 bedoelde bewijzen overmaakt, evenals een bewijs van zijn identiteit;"

Verzoeksters betogen in essentie dat zij wel degelijk buitengewone omstandigheden hebben aangetoond vermits zij niet in aanmerking komen voor de aanvraag op grond van de artikelen 10bis en 10ter van de vreemdelingenwet aangezien zij de leeftijd van 24 en 26 jaar hebben bereikt.

Verzoeksters kunnen in hun betoog evenwel geenszins worden bijgetreden. Nergens in artikel 12*bis* van de vreemdelingenwet kan worden gelezen dat de buitengewone omstandigheden erin zouden bestaan dat de betrokkenen zich niet in de bij wet voorziene categorieën zouden bevinden. Integendeel, uit artikel 12*bis* van de vreemdelingenwet blijkt duidelijk dat deze bepaling openstaat voor de vreemdeling die zich in een van de in artikel 10 van de vreemdelingenwet voorziene gevallen bevindt. De mogelijkheid, voorzien bij artikel 12*bis*, §1, 3°, van de vreemdelingenwet, om in geval van buitengewone omstandigheden de aanvraag in te dienen bij het gemeentebestuur in plaats van de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het buitenland, heeft niet tot gevolg dat de betrokkene niet langer zou moeten voldoen aan de grondvoorwaarden, bepaald in artikel 10 van de vreemdelingenwet. Ook de artikelen 10*bis* en 10*ter* van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de in artikel 10 bedoelde familieleden. Verzoeksters steunen hun betoog op een foutieve lezing van de wet.

Voor zover verzoeksters betogen dat de gemeente drie maanden heeft gewacht vooraleer de beslissingen te nemen, blijkt hieruit geen schending van de redelijke termijn.

Waar verzoeksters vervolgens verwijzen naar een schending van het gelijkheidsbeginsel, beperken ze zich tot algemene en niet nader gestaafde beweringen waarbij ze stellen dat *“de dossiers van andere vreemdelingen onder dezelfde omstandigheden wel werden toegestuurd en ten gronde behandeld werden”*.

Aan de hand van dergelijke algemene en niet gestaafde beweringen kan geen schending van het gelijkheidsbeginsel worden vastgesteld.

Ook het feit dat verzoeksters zich *“ruimschoots op voorhand”* zouden hebben aangeboden en stavingsstukken hebben neergelegd, toont geen schending aan van het redelijkheidsbeginsel.

Waar verzoeksters tenslotte met verwijzing naar het rechtszekerheidsbeginsel en de motiveringsplicht betogen dat de bestreden beslissingen werden behandeld onder een verkeerd wetsartikel aangezien de aanvragen werden ingediend op basis van artikel 12*bis* van de vreemdelingenwet, werd hoger reeds uiteengezet dat artikel 12*bis* van de vreemdelingenwet betrekking heeft op de categorieën van vreemdelingen, vernoemd in artikel 10, §1, van de vreemdelingenwet.

Het betoog van verzoeksters mist elke juridische grondslag.

Waar verzoeksters een schending aanvoeren van artikel 8 van het EVRM, laten verzoeksters na concrete informatie aan te brengen over een feitelijk familieleven in België. Verzoeksters beperken zich tot ongestaafde beweringen, die niet meebrengen dat er in hun hoofde sprake is van een beschermenswaardig familieleven in België. Er wordt niet ontkend dat verzoeksters mogelijk een nauwe band hebben met hun moeder in België, maar daarmee maken zij nog geen band van afhankelijkheid aannemelijk. Waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM, *Onur v. het Verenigd Koninkrijk*, 2009; EHRM, *Slivenko v. Letland*, 2003; *Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97*) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten worden gesproken indien naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Bij de beoordeling of er al dan niet een familie- en gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals onder andere het samenwonen, de (financiële) afhankelijkheid en de reële banden tussen ouder en kind en tussen verwanten. Verzoeksters, die thans 25 en 26 jaar oud zijn, beperken zich tot vage en algemene beweringen, zonder enig concreet element uiteen te zetten met betrekking tot hun band van afhankelijkheid van hun moeder, die verblijfsrecht heeft in België. Zij maken aldus geen beschermenswaardig familie- en gezinsleven aannemelijk in de zin van artikel 8 van het EVRM. Verder kan ook worden opgemerkt dat de wetgever met het vaststellen van de categorieën van vreemdelingen die in aanmerking komen voor gezinshereniging volgens artikel 10, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet reeds een afweging naar gezinsbelangen heeft gedaan. Het staat verzoeksters vrij, indien zij menen als meerderjarige alsnog over een gezinsleven te beschikken met hun moeder, een aanvraag in te dienen op grond van artikel 9 of 9*bis* van de vreemdelingenwet. *In casu* hebben verzoeksters duidelijk een aanvraag ingediend op grond van artikel 12*bis* van de vreemdelingenwet, zodat de verwerende partij, zonder schending van artikel 8 van het EVRM, kon vaststellen dat zij niet behoren tot een van de categorieën waarvoor een dergelijke aanvraag openstaat.

Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig maart tweeduizend zeventien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT